

hovedet nedlægges Forbud mod, at flere af Sammes Arbejder indkomme her i Landet uden særlig Tilladelse af Justitsministeriet. Nu er det ganske vist, at der paa den Maade kan hengaa nogen Tid, inden dette Forbud bliver nedlagt, og den endelige Dom kan fældes; men der vil naturligvis ogsaa hengaa nogen Tid, inden man faar opdaget, at der i det fremmede Skrift, der er indkommet her i Landet, skjuler sig Utugtighed, og Tiltale, som følger deraf, kan blive institueret. Helt forhindre, at der indkommer uheldige og utugtige Skrifter, kan man naturligvis ikke. Men som sagt, aldeles værgeløs er man ikke, og jeg kan ikke Andet end i alt Fald, til jeg bliver bedre oplyst, formene, at det har sin overordentlig store Betænknelighed at ville udstrække det nye Strafansvar saa vidt, som man har gjort i det foreliggende Lovforslag. Naturligvis er det ingenlunde undgaaet min Opmærksomhed, at Strafansvaret i Lovforslaget betinges af, at det utugtige Skrifts Indhold er eller burde være Forhandleren bekendt. Det forekommer mig imidlertid, at saa human og rigtig denne Tanke end i og for sig er, saa lidet fyldestgjørende bliver den praktisk talt. Enten vil man tage det saaledes, at man finder det selvfølgelig, at der overlades en temmelig rum Tid for vedkommende Forhandler til at gjøre sig bekendt med de paagældende Skrifter — og da tror jeg for en stor Del ikke, at man vil naae det tilsigtede Maal — eller ogsaa vil man stille Fordringer, som i Virkeligheden maa siges at være ubillige, naar man tager Hensyn til den paagældende Boghandlers stærkt optagne Tid paa de Tidspunkter, hvorom der er Tale. Men saa Meget er i alt Fald vist, at den Bestemmelse, at en Mand skal straffes for det utugtige Indhold af et af ham forhandlet Skrift, naar dets Indhold er eller burde være ham bekendt, er noget saa Vagt og Ubestemt, at denne Tilføielse ikke kan være tilstrækkelig til at gjøre vedkommende Boghandler tryk. Dette vil ganske naturlig holde ham i en stor Ungstelse, som ikke kan Andet, forekommer det mig, end maatte virke i høi Grad lammende og hæmmende paa hans hele Bedrift.

Det er dernæst sagt af den ærede Ordfører i det andet Thing som Noget, der ogsaa var mærkeligt, at ved de utugtige Afbildninger findes der kun Straf for den videre Udbredelse, for den, der spreder Afbildningerne ud offentlig, men ikke for den første Fremstilling. Dette tror jeg nu kun tildels er rigtigt. Den nugældende Straffelovgivning siger: „Den samme Straf er anvendelig paa den, som sælger, uddeler eller paa anden Maade udbreder, eller som offent-

lig udstiller utugtige Afbildninger“. Lovforslaget, som det kommer til os, siger: „Samme Straf anvendes paa den, der paa lige Maade krænker Sædeligheden ved Afbildninger, samt paa den, der falsholder, uddeler eller paa anden Maade udbreder saadanne Afbildninger“. Sammenholder man disse Bestemmelser, vil det ses, at medens det i den nugældende Straffelov hedder, at Straffen rammer den, som offentlig udstiller utugtige Afbildninger, hedder det i Lovforslaget som det foreligger, at Straffen rammer den, „der paa lige Maade“ — det vil sige offentligt eller for en større Kreds — fremstiller utugtige Afbildninger. Jeg tilføi, at Forstjellen herimellem er ikke let at fastholde. Meningens har jo været den, at naar en utugtig Afbildning er bleven solgt, forhandlet, udsat, vilde det ikke være rigtigt, at kun den, som solgte, forhandlede, udbredte eller udstillede den, blev straffet, men formentlig burde ogsaa den straffes, som havde tilveiebragt den Afbildning, som derefter var bleven gjort til Gjenstand for Forhandling og Udbredelse. Men paa dette Punkt har utvivlsomt den ærede Ordfører i det andet Thing havt Ret, naar han har udtalt den Formening, at Domstolene ikke vilde tage i Betænkning at bringe Straffelovens gjældende Regel i Anvendelse lige overfor den paagældende Person. Jeg nærer ingen Tvivl om, at saaledes som Straffeloven er affattet, maa i Tilfælde af, at der anlægges Sag mod Udbrederen eller Forhandleren af utugtige Skrifter, ogsaa den kunne blive draget ind under Strafansvar, som har været medvirkende i hele den Virksomhed, navnlig derved, at han har tilveiebragt den Afbildning, om hvis Udbredelse eller Fremstilling der er Spørgsmaal. Dette tror jeg, jeg tør sige, at Domstolene ikke ville nære nogen Tvivl om, og jeg for mit Vedkommende nærer i alt Fald ikke nogen Tvivl om, at det vil være den rigtige Fortolkning. Man skal lægge Mærke til, at der, som iøvrigt ogsaa fremhævet af den ærede Ordfører i det andet Thing, jo er i denne Paragraf en stor Forskjel i Henseende til den Maade, hvorpaa Straffeloven stiller sig overfor Presseloven, hvad utugtige Skrifter og utugtige Afbildninger angaar. I første Henseende holder Straffeloven sig til Presseloven, i den anden Henseende har man forladt Presseloven og givet en ny og selvstændig Regel, saaledes altsaa, at der ved dens videre Anvendelse ikke bliver Spørgsmaal om de særegne, etendommelige Regler for Meddelagtighed, der ere bragte til Berden paa Presselovens Omraade, men derimod om de almindelige kriminalistiske Regler om Med-